

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **O. P.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2018, č. j. 090074/2018/KUSK, sp. zn. SZ_045809/2017/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 8. 2019, č. j. 44 A 51/2018 -31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Příbram, dopravní úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 8. 3. 2017, č. j. DÚ/148/SD/98637/2016/OddSŘ/Nep., sp. zn. SZ MěÚPB DÚ/98637/2016/Nep (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se správního deliktu dopustil tím, že dne 26. 4. 2016 v době 09:20 hodin až 09:25 hodin v ulici M. ú. v P. u čp. X na pozemní komunikaci jako provozovatel vozidla Audi, registrační značky X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť

neztotožněný řidič v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu vjel, zastavil a stál s uvedeným vozidlem v místě komunikace, kde je zastavení a stání povoleno dopravní značkou IP 12 - vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „zóna A“, tzn. řidič se neřídil dopravními značkami, neboť vozidlo nebylo v době kontroly označeno povolením k parkování v uvedené zóně.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 15. 8. 2019, č. j. 44 A 51/2018-31 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl.

[4] Krajský soud neshledal důvodnou námitku týkající se nesrozumitelnosti výroku a trestání za jednání, které dle žalobce není trestné, neboť je nesporné, jakého jednání se měl žalobce dopustit. Následně uvedl, že žalobce porušil § 4 písm. c) zákon o silničním provozu, protože nedodržel povinnost každého účastníka silničního provozu na pozemních komunikacích respektovat dopravní značky.

[5] Stejně tak nepřisvědčil námitce, že je nutné, aby byl ve výroku rozhodnutí uveden rovněž odkaz na ustanovení definující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky byly naplněny. Správní řízení bylo vedeno podle správního řádu, protože žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, z tohoto důvodu je rozhodné § 68 odst. 2 správního řádu, jež stanovuje obligatorní náležitosti výrokové části rozhodnutí.

[6] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nedostatku výroku o sankci, který neobsahuje veškerá ustanovení, dle kterých byla sankce žalobci uložena. Skutečnost, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahuje veškerá ustanovení, v této situaci nemá za následek nezákonně uloženou sankci, neboť správní orgán prvního stupně uložil sankci, kterou za vymezené jednání lze uložit a učinil tak v zákonném rozmezí.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce týkající se nesprávné právní kvalifikace. Žalobce namítal, že skutek měl být posouzen podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, nikoli jako porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Krajský soud sdělil, že účelem právní kvalifikace skutku je ozřejmit, pod jaké právní normy bylo jednání podřazeno, v čem spočívá jeho protiprávnost a na základě jaké právní normy byla uložena sankce. Uvedené informace jsou dle krajského soudu z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela zřejmé a právní kvalifikaci označil za dostačující. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že jednání žalobce bylo rovněž v rozporu s § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Krajský soud uvedl, že toto jednání naplňuje shodnou skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Avšak i za situace kdyby žalobcovo jednání bylo kvalifikováno dle tohoto ustanovení, nemělo by to žádný dopad na závěr o výši pokuty. V této souvislosti krajský soud upozornil na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, čj. 6 As 65/2004-59, ze kterého plyne, že porušení příkazu stanoveného v § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a sice řídit se dopravními značkami, naplňuje formální znaky skutkové podstaty přestupky podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (v současné době se jedná o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu).

pokračování

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě a v jejím doplnění uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[9] Stěžovatel namítá nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí a skutečnost, že byl shledán vinným za jednání, které není trestné. Z výroku není zřejmé, za co byl shledán vinným, za co byl trestán a proč bylo shledáno toto jednání protiprávní.

[10] Dále uvádí, že mu nemůže být kladeno za vinu, že řidič vozidla někam vjel, a zároveň není zřejmé, zda vozidlo zastavilo nebo stálo. Postihované jednání neporušuje § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť z jeho dikce nijak nevyplývá zákaz vjezdu, stání a zastavení v místě, kde je stání povoleno dopravní značkou IP 12, aniž by vozidlo bylo označeno povolením k parkování v uvedené zóně. V této souvislosti rovněž uvedl, že řidič parkující v působnosti DZ IP 12 nemá povinnost své vozidlo jakkoli označovat, z tohoto důvodu není zřejmé, proč by provozovatel vozidla měl být trestán za to, že vozidlo nebylo označeno. Stěžovatel namítá, že povinnost umístit parkovací kartu za přední sklo vozidla nevyplývá z § 4 písm. c) zákona o silničním provozu ani z dané dopravní značky, nýbrž z nařízení obce, jak konstatoval krajský soud. Z tohoto důvodu měl správní orgán I. stupně povinnost odkázat na předmětné nařízení ve svém rozhodnutí.

[11] Dle stěžovatele mělo být nařízení obce provedeno jako důkaz. Krajský soud tak měl nařídit ve věci jednání, což neučinil. Řízení před krajským soudem je tedy stíženo vadou. Navíc měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit, neboť je nepřijatelné, aby byl stěžovatel seznámen s porušením právním předpisem až v řízení před soudem. Rovněž upozornil na to, že dané nařízení již neplatí, s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* nemůže být za jeho porušení trestán.

[12] Dále stěžovatel namítal absenci ustanovení pro konkrétní výměru sankce. Skutečnost, že řízení je vedeno dle správního řádu, dle stěžovatele není relevantní, neboť § 68 odst. 2 správního řádu stanoví povinnost uvést ve výroku rozhodnutí ustanovení, dle kterých je rozhodováno. Tato ustanovení dle stěžovatele zahrnují rovněž ty, na základě správní orgán uložil sankci. Dále sdělil, že rozhodnutí je nezákonné, a zopakoval, že nelze přezkoumat, zda byla sankce uložena v zákonné výši. Tato vada dle stěžovatele založilo zrušovací důvod dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, že sankce byla uložena v minimální výši. Správní orgán prvního stupně odkázal na ustanovení, které umožňuje uložit sankci až ve výši 10 000 Kč. Stěžovateli není zřejmé, jak lze z tohoto odkazu dovodit, že částka 1500 Kč je minimální. Nelze taktéž dospět k závěru, že sankce byla uložena v mezích dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť správní orgán toto netvrdil ve výroku ani v odůvodnění rozhodnutí. Následně poukázal, že toto netvrdil ani žalovaný, jak nesprávně uvedl krajský soud. Žalovaný tuto skutečnost zmínil jen v narativní části napadeného rozhodnutí v rámci předběžné kvalifikace přestupku obecní policií. Tato část je však pro projednávání případ zcela nerozhodná, neboť tato skutečnost měla být dle žalobce uvedena v samotném rozhodnutí. Meritorní rozhodnutí je autoritativní aktem, takže v něm musí být jasně konstatováno, čeho se stěžovatel dopustil, popřípadě znaky jakého přestupku jeho jednání vykazuje.

[13] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že rušit rozhodnutí z důvodu chybějícího právního ustanovení, dle kterého byla uložena sankce, je přílišný formalismus. V této souvislosti poukázal na to, že v rozhodnutí absentovalo také ustanovení přestupku, jehož znaky jednání vykazoval, řádné vymezení protiprávního jednání a odkaz na právní normu, jež zakotvuje

porušenou právní povinností. Stěžovatel se nedomnívá, že by se jednalo o vadu, kterou lze odstranit interpretací prvostupňového rozhodnutí.

[14] V rámci poslední kasační námitky stěžovatel namítal nesprávnou právní kvalifikaci. Zopakoval, že předmětným jednáním neporušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ale § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Stěžovatel reagoval na tvrzení soudu ohledně účelu právní kvalifikace. Uvedl, že účel vymezení protiprávního jednání a porušené právní normy je širší, neboť fakticky předurčuje okruh dokazování, argumentaci obviněného a další skutečnosti. V této souvislosti odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, dle kterého je zapotřebí, aby pachatel věděl, za jaké jednání je trestán, ale rovněž, jak jej správní orgán právně kvalifikuje. Nesouhlas pachatele totiž může spočívat nikoli v tom, že se nedopustil popsaného jednání, nýbrž v tom, jak jej správní orgán právně kvalifikoval. Pouhý odkaz na § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není dostatečný, neboť je vždy nutné rovněž vymežit, v důsledku porušení jaké právní normy správní orgán učinil závěr o porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

[15] Závěrem vyjádřil stěžovatel nesouhlas s vyvěšením osobních údajů ohledně jeho osoby a osoby právního zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[16] Na základě výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na rozhodnutí o odvolání a vyjádření k žalobě.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve vyjádří k námitce tvrzené nesrozumitelnosti výroku a trestání za jednání, jež není trestné. Stěžovatel uvedl, že nemůže nést odpovědnost za vjezd vozidla. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací krajského soudu, že skutkové tvrzení, že řidič „*vjel, zastavil a stál s uvedeným vozidlem v místě komunikace, kde je zastavení a stání povoleno dopravní značkou IP 12...*“, nemá vliv na naplnění skutkové podstaty správního deliktu, ze kterého byl stěžovatel shledán vinným. Dopravní značka IP 12 „*Vyhrazená parkoviště*“ směřuje jak proti zákazu zastavení, tak stání v uvedené parkovací zóně. K porušení povinnosti, jež uvedená dopravní značka implikuje, postačí buď zastavení, nebo stání vozidla bez umístění parkovací karty za předním sklem. K této problematice se Nejvyšší správní soud vyjadřoval např. v rozsudku ze dne 11. 10. 2018, č. j. 9 As 194/2018 - 40. I v tomto případě je z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně seznatelné, že vozidlo bylo zaparkováno ve vymezené zóně, aniž by řidič viditelně umístil příslušnou parkovací kartu za přední sklo. Z výroku napadeného rozhodnutí tedy jasně vyplývá, jaké povinnosti byly jednáním stěžovatele porušeny.

[21] Stěžovatel dále namítal, že nemůže být trestán za to, že vozidlo nebylo označeno příslušnou parkovací kartou, neboť § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tuto povinnost nestanovuje. Výrok měl podle stěžovatel obsahovat rovněž odkaz na nařízení města Příbram č. 1/2004, neboť tento právní předpis ukládá povinnost řidiči vozidla při stání nebo odstavení

pokračování

vozidla v parkovací zóně umístit parkovací kartu viditelně za přední sklo. Tvzení stěžovatele nelze přisvědčit, protože nařízení obce pouze blíže specifikuje povinnosti, jež vyplývají z dopravní značky IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ a její doplňkové tabulky. V této situaci se fakticky jedná o porušení dopravního značení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 9 As 194/2018 - 38, bod 20). Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se závěrem stěžovatele, že § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nebylo porušeno, neboť neztotožněný řidič, za jehož jednání stěžovatel odpovídá, nerespektoval povinnosti stanovené dopravní značkou. V této situaci tedy došlo k porušení povinností vyplývajících z ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

[22] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce týkající se neuvedení odkazu na nařízení obce ve výroku rozhodnutí a jeho neprovedení jako důkazu v rámci řízení před orgánem prvního stupně. Totožná námitka byla řešena taktéž v již citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 194/2018 - 38. Z rozhodnutí orgánu I. stupně zřetelně plyne, jakou povinnost stěžovatel porušil. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že neoznačení nařízení obce v tomto případě nepředstavuje vadu rozhodnutí. Ze spisového materiálu vyplývá, že skutkový stav byl správním orgánem I. stupně dostatečně zjištěn a stěžovatel jej v průběhu správního řízení nijak nezpochybnil. V dané situaci nebylo nutné provést předmětné nařízení obce jako důkaz. Krajský soud při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu obecně vychází z právního a skutkového stavu, jenž zde byl v době vydání prvostupňového rozhodnutí. Z tohoto obecného pravidla, jež vyplývá z ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., existuje výjimka ve vztahu k rozhodování o vině a trestu za správní delikt. V situaci, kdy zákon, jež nabyl účinnosti až poté, co byl skutek spáchán, je pro pachatele příznivější, posoudí se jednání pachatele podle tohoto zákona (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS). V projednávaném případě se jedná nikoli o zákonný předpis, nýbrž o podzákonný právní předpis. Uvedené pravidlo však lze analogicky použít rovněž na nařízení obce. Nařízení č. 1/2004 města Příbram bylo zrušeno nařízením č. 2/2016, které vstoupilo v účinnost 1. 1. 2017. Nejvyšší správní soud zjistil, že od 31. 5. 2018 je v účinnosti nařízení č. 1/2018, o placeném stání silničních motorových vozidel na vymezených místních komunikacích nebo jejich úsecích na území města Příbram. Všechna zmíněná nařízení vymezují ulici Mariánské údolí jako parkovací zónu A. Rovněž obsahují totožnou povinnost pro řidiče motorových vozidel: „*Řidič vozidla je povinen při stání nebo odstavení vozidla na parkovišti s parkovacím automatem a v parkovací zóně A před opuštěním vozidla umístit parkovací kartu viditelně za předním sklem tak, aby byly veškeré údaje na parkovací kartě čitelné z vnějšku vozidla.*“ (čl. 5 odst. 7 nařízení č. 1/2018, obdobně čl. 11 odst. 5 nařízení č. 1/2004). Lze tedy přisvědčit stěžovateli, že krajský soud pochybil, když v odůvodnění svého rozhodnutí nevěnoval nařízení č. 1/2018 žádnou pozornost, avšak tento postup krajského soudu neměl za následek nezákonnost napadeného rozsudku.

[23] Stěžovatel dále namítal nedostatek výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu absence ustanovení, na základě kterého byla uložena sankce, a rovněž kvůli chybějícímu odkazu na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje. Nejvyšší správní soud se nejprve vyjádří k námitce týkající se chybějícího ustanovení na příslušný přestupek, jehož skutková podstata byla jednáním stěžovatele naplněna.

[24] Nejvyšší správní soud se k této problematice podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 - 42. V projednávaném případě správní orgán I. stupně uvedl ve výroku rozhodnutí ve vztahu k vymezení přestupku § 125f odst. 1, § 10 odst. 3 a § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Právě § 4 písm. c) zákona o silničním provozu obsahuje příslušné pravidlo chování, za jehož nedodržení má nést stěžovatel objektivní odpovědnost jakožto provozovatel vozidla. Toto ustanovení stanoví povinnost každého účastníka provozu

na pozemních komunikacích řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Dle výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu celou porušenou normu tvoří § 10 odst. 3, 125f odst. 1 až 3 ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně neuvedl přesný odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Toto pochybení však nemá vliv na zákonost prvostupňového rozhodnutí, protože z uvedených ustanovení ve výroku je seznatelné, jaká právní norma byla porušena a jakou povinnost stěžovatel jako provozovatel vozidla porušil. Žalovaný uvedl § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v odůvodnění svého rozhodnutí na dvou místech. Poprvé, jak sdělil stěžovatel v kasační stížnosti, v souvislosti se skutečností, že Městská policie Příbram oznámila podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Následně v souvislosti se skutečností, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že nelze jednoznačně určit osobu pachatele přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016-46, bod 26, vyplývá, že v situaci, kdy správní orgán ve výroku neuvede všechna ustanovení zakládající porušenou právní normu, pak je nutné v každém konkrétním případě posuzovat závažnost tohoto pochybení. To, zda neuvedení příslušného ustanovení ve výrokové části lze odstranit interpretací rozhodnutí, bude záviset především na tom, zda je skutek ve výroku vymezen natolik jasně, že lze jednoznačně určit, jakou právní normu pachatel porušil. Dále bude nutné posoudit, jaká konkrétní ustanovení ve výrokové části chybí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 - 42, bod 20). Jak je již uvedeno výše, ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí je právní norma stanovující skutkovou podstatu správního deliktu, kterého se stěžovatel dopustil, řádně vymezena. Napadené rozhodnutí tak ob stojí.

[25] Stěžovatel dále namítal absenci ustanovení, na základě které byla uložena sankce. V této souvislosti rovněž uvedl, že rozhodnutí je nezákonné, neboť nelze přezkoumat, zda byla sankce uložena v zákonné výši. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že „*správní orgán udělil pokutu ve výši 1500 Kč, z možné výše 0 až 10 000 Kč, resp. 1500 Kč až 2500 Kč, tzn. při spodní hranici sankce za spáchaný přestupek, která by brožila řidiči v případě jeho zjištění.*“. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací krajského soudu, dle které by rušení rozhodnutí pro toto pochybení bylo přílišným formalismem, vadu rozhodnutí lze v tomto případě odstranit interpretací rozhodnutí. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je skutek vymezen natolik jasně, že lze dovést, jaké ustanovení tím byla porušena a za jaká protiprávní jednání byla stěžovateli uložena pokuta. Ze spisového materiálu vyplývá, že správní orgán I. stupně uložil pokutu na základě § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí poté zřetelně vyplývá, v jakých hranicích se správní orgán I. stupně pohyboval v rámci správního uvážení ohledně výše pokuty. Tvrzení stěžovatele, že je nepřezkoumatelné, v jakém sankčním rozmezí se správní orgán prvního stupně pohyboval, tedy nelze přisvědčit.

[26] Kasační stížnost není důvodná ani ve vztahu k tvrzenému nesprávnému právnímu posouzení. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval výše, v projednávaném případě došlo k porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. V prvostupňovém rozhodnutí je rovněž obsažena plnohodnotná norma, kterou stěžovatel porušil. Z tohoto důvodu je rovněž zřetelné, za jaké jednání byl stěžovatel trestán. Správní orgán I. stupně správně podřadil jednání neztotožněného řidiče pod ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, za které stěžovatel jako provozovatel vozidla objektivně odpovídá. V této souvislosti je nutné zmínit, že ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu obsahuje toliko obecnou povinnost pro účastníky provozu na pozemních komunikacích. Ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu poté normuje již konkrétní povinnost. Lze souhlasit se stěžovatelem i krajským soudem, že stěžovatel svým jednáním porušil rovněž povinnost stanovenou § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Avšak skutečnost, že správní orgán prvního stupně

pokračování

kvalifikoval jednání stěžovatele pouze jako porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

[27] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného na síti internet Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Je potřebné doplnit, že Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2021

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu